

чича Митуша, той ще я поами, ще я поеме съ добро. Петъръ овчарьтъ се сърдѣше, а още повече се сърдѣше Давидко: ще изтърузи овцата, ще я хване за вимето и ще я дръпне силно къмъ ведрото. Нѣкоя пострахлива и по-пъргава овца успѣваше да избѣга. Давидко я настигаше и, хваналъ я за задния кракъ, влѣчеше я къмъ стъргата.

— Не мжчи добитъка! — викаше чичо Митушъ. — По-кратко.

Изведнажъ залаяха кучетата. Залаяха, но скоро замлъкнаха, като джафнаха още веднажъ-дважъ лениво и пресѣчено, както правятъ, когато престанатъ да лаятъ и лѣгатъ на земята. Овчаритѣ се зачудиха. Кой можеше да мине тѣй между кучетата? Свой човѣкъ ли е? Да не е Василъ? Да не би пѣкъ да си е дошълъ господарьтъ? Въ сжщото време зашляпаха стѣпки, идѣше човѣкъ, дойде и се спрѣ до плета.

— Доброутро ви! — извика троснато той.

Лицето му не се виждаше. Стоеше отвждъ плета.

— Кой си ти? Какъвъ си? — попита Петъръ овчарьтъ. — Какво търсишъ по туй време?

— Ихъ, бай Петре, каточе не ме познавашъ, — обади се съ укоръ непознатиятъ. — Азъ съмъ, Алипия. Бе една овца ни се изгуби; кжде не я търсихъ, не мога да я намѣря. Пи-